

ERASMUS beszámoló

A 3 és fél hónapos gyakorlatomat Quedlinburgban töltöttem a Julius-Kühn Institut laboratóriumában 2010 áprilisától július végéig.

Az intézet vezetőjével már két hónappal a gyakorlat megkezdése előtt felvettem a kapcsolatot e-mailen, és nagyon segítőkész embernek ismertem meg, aki nagyon jól beszél angolul: segített szállást keresni, így nekünk nem kellett külön ezzel foglalkoznunk. (Bár még mielőtt ezt felajánlotta volna, kerestem szállásokat Quedlinburgban a www.couchsurfing.org honlapján) A professzor még azt is figyelembe vette, hogy egyetemisták vagyunk, nem kapunk sok pénzt, így próbált a lehető legkedvezőbb áron szállást foglalni nekünk.

Németországba vonattal mentünk az évfolyamtársammal, mert ez volt a legkedvezőbb, ugyanis a MÁV-nál találtunk kedvezményes jegyet 30 euro-ért (www.elvira.hu). Igaz, ezt 2 hónappal előtte le kellett foglalni, ezért fontos volt, hogy a fogadó féllel időben megegyezzünk a pontos érkezési időpontban. Az út 13 órás volt Berlinig, ami kicsit kényelmetlen ülve, de pár euroval többért lehetett hálófülkés jegyet is váltani.

Berlintől Quedlinburgig szintén vonattal mentünk, de erről már a www.bahn.de honlapról tájékozódhattunk. A honlapnak van angol nyelvű verziója, így nem kellett találgatnunk, melyik szó mit jelent (ugyanis mindketten angol nyelvvél mentünk és csak pár szót tudtunk németül). A vonatállomásokon vannak jegykiadó automaták, így nem csak a sorbanállást kerülhetjük el, hanem azon se kellett aggódnunk, hogy megértenek-e minket a pénztárnál.

A quedinburgi vonatállomásra kijött elénk a professzor és megmutatta először az intézetet, ahol dolgozni fogunk majd a szálláshelyünket és meghívott minket ebédelni is. Rengeteget mesélt a városról és a történelméről: elmondta, hogy a város közepén található a híres quedinburgi vár (ami az UNESCO világörökség része), körülötte mesés szép színes, középkori stílusú házak találhatóak rengeteg sétálóutcával és sok térrel, mivel a város főként a turizmusból él. Ezt a részt óvárosnak hívják és később épült köré a modernebb házakból, bevásárlóközpontból és üzletsorokból álló újváros. Szóval a város a régi és a modernidők keveréke, hihetetlen benyomást kelt.

Egy kollégiumban laktunk, amit egy városi középiskola diákjaival osztottunk meg, akik kertépítést, illetve háztartástant tanulnak. A kollégium sokkal modernebb, mint egy magyar, kétágyas szobákkal, fürdőszobákkal, konyhával és fitness-szobával ellátva. Az egyedüli hátránya, hogy nem volt bevezetve az internet, így azt az első nap be kellett szereznünk: az O2-nél találtuk a legkedvezőbb ajánlatot: 50 euroért kellett megvennünk az internet sticket, amit csatlakoztattunk a számítógéphez, és ezen felül havi 25 euroért tudtunk „korlátlanul” internetezni: a korlátlan, mint kiderült 5 gigabájt adatforgalmat jelent, de ezt először nem tudtuk, mert a program leírása német nyelvű volt, így az első hónapban kétszer kellett feltöltenünk az internetet, ezután pedig adatkorlátozó programot (Netlimiter) használtunk, hogy nehogymint idő előtt túllépjük a rendelkezésünkre álló limitet. Mindenkinek tanácsolom, hogy hasonló esetben kérdezze ki alaposan a boltban az eladót. Az eladó egyébként nagyon segítőkész volt, a második alkalommal, mikor mondtuk, hogy nem boldogulunk a német nyelvű leírással, megkért minket, hogy hozzuk be a laptopunkat és lépésről lépésre elmagyarázta és megmutatta, hogyan kell beállítani a programot, így a következő hónapban már magunk is elboldogultunk vele.

A kollégiumban a diákok nagyon kedvesek voltak, bár meglepően kevesen tudtak angolul beszélni. Sokat meséltek a városról, a kultúráikról, mindig, ha sütöttek, hoztak nekünk kóstolót, tanítottak sok német szót, mi pedig gyakoroltuk velük az angol nyelvet, illetve az utolsó tanítási napjukon tartott esti összejövetelre is meghívtak minket. Akiket megismertünk azokkal a hazaérkezés után is tartjuk a kapcsolatot interneten keresztül és sokszor mondjuk nekik, hogy látogassanak el hozzánk Magyarországra, hogy ők is megismerhessék a mi kultúránkat.

Az egész városban nagyon kedvesek voltak velünk, a boltokban, ha hallották, hogy nem németek voltunk, nem próbáltak átverni, épp ellenkezőleg, segíteni próbáltak, megmutatták a legkedvezőbb árakat és akciós ajánlatokat. Hogy ha valahol belépőjegyet kellett váltanunk, mindig a kedvezőbb árút kaptuk meg (még ha 16 éven aluliaknak is szólt, akkor is azt kaptuk meg), illetve az volt az első kérdésük mindig, hogy diákok vagyunk-e, mert úgy olcsóbb a jegy. Sose próbáltak meg minket becsapni, sose akartak átverni, mindig azt nézték mi a legjobb a vevőnek, vendégnek, függetlenül milyen nemzetiségű.

A laboratóriumban mindenki nagyon kedves és segítőkész volt. Kaptunk kölcsönbe biciklit, mert a munkahely elég messze volt a kollégiumtól. A városban mindenhol bicikliút van kiépítve, ami nagyon megkönnyítette a közlekedést. Az első héten bemutattak a kollégáknak, megismertettek a szokásokkal, megmutatták az eszközöket, illetve megtanították a munkáinkat. Zsuzsa és én külön csoportba kerültünk, így mindketten rászorultunk arra, hogy angolul beszéljünk, hogy megértsenek minket, nem támaszkodhattunk a másik fél nyelvtudására, így mindkettőnk szókinccse és kifejezőmódja fejlődött. Az én tanárom egy középkorú fehérorosz származású nő volt, Viktoria, aki nagyon jól beszél angolul, mérhetetlenül türelmes és rengeteget tanított nekem. A tanításának köszönhetően a második héten már annyira elsajátítottam az eszközök használatát, hogy egyedül is engedtek dolgozni. Szeretik és nagyon megbecsülik, ha valaki pontos, szorgalmas és precíz, ami egy laboratóriumban elengedhetetlen a jó munkához. Annyira megbíztak bennem, hogy besegíthettem az ő kutatási munkáikba is, így nem csak az én diplomamunkámhoz szükséges módszereket tanulhattam meg, hanem az övéikbe is betekintést nyertem és elsajátíthattam az alapokat.

A németek egyébként nagyon társas lények és mindent szervezeten csinálnak. Reggelente 8-ra kellett bejárnom és fél órában előkészítettem az eszközöket az aznapi munkámhoz, majd fél kilenckor az egész csoport (az én csoportomnál ez 10-13 főt jelent) együtt lement reggelizni. Utána délig dolgoztunk majd félórás ebédszünet következett és ebben az időszakban találkoztam Zsuzsával és beszélgethettünk kicsit. Utána megint dolgoztunk általában 3-ig, illetve addig, amíg be nem fejeztük az aznapi munkánkat, de legfeljebb 4-ig kellett bentmaradnom. Minden hétvégére ajánlottak programokat, hova érdemes elmenni, melyek a környéken a legszebb városok, milyen látnivalók vannak vagy éppen milyen események. Így minden hétvégén kiválasztottunk egy közeli várost és elmentünk felfedezni. A busz, illetve a vonat drágább, mint otthon, de sokkal modernebbek is és nagy előnyük, hogy percre pontosak, egyszer sem tapasztaltuk, hogy késtek volna.

Az intézet is szervezett kirándulásokat, ahova minket is meghívtak, így jutottunk el például Brémába, illetve Ascherslebenbe. Ezeknél a kirándulásoknál német idegenvezető volt, de mindkét esetben a tanáraink fordítottak nekünk, így nem unatkoztunk soha. Ezen kívül a tanáraink az otthonukba is meghívtak minket és a csoportjaink többi tagját, hogy jobban megismerjük egymást. Egyik hétvégén pedig Zsuzsa tanára felajánlotta, hogy megmutatja a hobbiját, ami nem más volt, mint a vitorlázórepülés. Még azt is el tudta intézni, hogy felvihessen minket egy

próbarepülésre, ami számomra leírhatatlan élmény volt, mert azelőtt még sosem repültem.

Tapasztalataim szerint a németek szeretnek ünnepelni, így mikor valakinek születésnapja van, nyugdíjba megy, vagy utolsó nap van a munkahelyen, süttikkel és ajándékokkal kedveskednek neki, búcsúztatják el. Másik érdekesség, hogy egész Németországban, ha valakinek születésnapja van, aznap ingyen mehet be bármelyik strandra. Ezt érdemes kihasználni, mert lélegzetelállító aquaparkok és élményfürdők vannak, amikre normális esetben nem biztos, hogy van pénzünk. Személyes kedvencem Halle-ban a Maya Mare nevezetű élményfürdő, ahova sikerült eljutnunk és felejthetetlen élmény volt.

Legkedvesebb emlékem az, amikor a barátaink kijöttek hozzánk otthonról egy hétre és a kollégáink megkértek minket, hogy hozzuk be őket a munkahelyre, hogy megismerhessék őket. Ezen kívül azon a héten mindig egy kicsivel előbb elengedtek és még egy meglepetés szabadnapot is kaptunk, hogy minél több helyet mutathassunk meg a barátainknak, minél jobban megismerhessék Németországot. A fiúkkal hozattunk ki hungarikumokat, amiket odaadtunk a tanárainknak, rettentően örültek nekik, viszont el kellett nekik magyarázni, mi micsoda és hogyan kell fogyasztani. (például, hogy a Tokaji bort milyen ételek mellé szokták inni, illetve a pirospaprika erős, óvatosan kell fűszerezni vele)

A gyakorlat végén egy beszámolót kellett tartanunk, ahol elmondtuk, miket tanultunk az ott töltött idő alatt, milyen eredményeink születtek a kísérletekből. Megkértek minket, hogy a beszámolóban beszéljünk Magyarországról is és az egyetemről, mit tanulunk otthon, illetve kérték, hogy mondjuk el, mi az ERASMUS, mert ők ezt nem ismerték.

Nagyon nyitottak és érdeklődőek voltak az országunk és a kultúránk iránt: amikor tanultunk tőlük német szavakat, ők is kérdezték, hogy mondják magyarul és tanulgatták ők is.

Az utolsó napunkon nekünk is ajándékokat adtak, és csináltak sütit is, nagyon jól esett, hogy úgy kezeltek, mintha a kollégájuk lennének és már évek óta ismernék egymást. A tanárainkkal e-mail címet is cseréltünk, hogy a későbbiekben is tudjuk tartani egymással a kapcsolatot és mondták, hogy bármikor szívesen látnak vissza akár dolgozni, akár csak nyaralásra.

Életem egyik legszebb élménye volt ez a 3 és fél hónap, rengeteg szép emlékekkel és tapasztalattal jöttem haza erről az útról, ami nem is munkának tűnt, hanem egy hosszú nyaralásnak. Mindenkinek csak ajánlani tudom, mert ilyen lehetőség csak egyszer adódik, érdemes kihasználni és megismerkedni egy teljesen más kultúrával és életformával.